

Arrest

nr. 107 622 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 6 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 4 mei 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde datum het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit op basis van de medische problemen van verzoekster.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 26 januari 2010, in antwoord op de ingediende asielaanvragen, de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer X van 26 mei 2010 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

1.5. De op 8 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 2 augustus 2010 ontvankelijk verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 29 maart 2013 de beslissing waarbij de op 8 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [I.Z.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 26.03.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaald medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

2.2. Verzoekers vragen de Raad huidig dossier samen te behandelen met het tevens door hen ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, gekend onder het rolnummer 125 890. De Raad merkt evenwel op dat het voor een goede rechtsbedeling niet onontbeerlijk is om in een arrest uitspraak te doen over beide beroepen, nu de beslissingen elk op een andere datum werden genomen en gegrond zijn op afzonderlijke feitelijke en juridische gronden. Er wordt dan ook niet ingegaan op de vraag van verzoekers om beide beroepen samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de principes van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens betogen zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen, hetgeen in casu niet gebeurde;

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan, hetgeen in casu niet gebeurd is ;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De beslissing is kort gemotiveerd als volgt : [...]

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9 ter d.d. 08.10.09 die betrekking heeft op de medische toestand van [I. Z.]

Dat dient te worden vastgesteld dat de beslissing getroffen werd op grond van het gegeven dat de ambtenaar geneesheer [J.M.] tot het besluit is gekomen dat "dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. "

Dat het advies dat opgesteld werd op 26.03.13 door de dokter in Algemene geneeskunde Dokter [J.M.] en waarop de DVZ zich fundeert en naar dewelke verwezen wordt in de beslissing, als volgt luidt : [...]

Dat dient te worden vastgesteld dat het advies getroffen werd op grond van een louter administratief dossier en er zich toe beperkt de medische gegevens enerzijds op te sommen, anderzijds deze gegevens summier te analyseren of beter gezegd te beschrijven.

Dat de analyse naar geen enkele documentatie verwijst,zodat dient te worden vastgesteld dat noch de beschikbaarheid noch de toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland of land van uitwijzing onderzocht werden.

Dit volstaat reeds om de beslissing nietig te verklaren

Er dient ook tevens meteen te worden opgemerkt dat de beslissing die steunt en verwijst naar een medisch advies dat concludeert dat het "er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel» kennelijk artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 schendt

Dit artikel, laatste versie , luidt als volgt : [...]

Dat dient te worden herinnerd dat de aangevochten beslissing een beslissing is dien TEN GRONDE werd genomen, daar waar vooreerst de aanvraag ontvankelijk bevonden werd op 02.08.2010;

In de beslissing kan worden gelezen dat de attaché van mening is dat verzoekende partij NIET lijdt aan een ziekte "

"die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

dat de arts-ambtenaar het volgende stelde :

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen."

Dat de loutere verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ivm artikel 3 van het EVRMn niet volstaat om begrijpelijk te maken op welke wijze dit gegeven aanleiding kan geven tot de vaststelling dat verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risici inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Dat dit a fortiori geldt wanneer vastgesteld wordt dat er geen onderzoek geleid werd naar de mogelijkheid voor adequate behandeling in het land van herkomst ;

Dat deze vaststelling ook reeds volstaat om de beslissing nietig te maken op grond van de schending van de aangehaalde wetsbepalingen en beginsels en zeker de formele motiveringsplicht.

Wanneer de gemachtigde stelt dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in een wetsbepaling en deze wetsbepaling, - art 9 ter, twee situaties voorziet er ook duidelijk dient te worden uitgelegd waarom geen van beide situaties van toepassing is;

Dat er bovendien IN CASU geen onderzoek geleid werd naar de mogelijkheid voor adequate behandeling in het land van herkomst.

Dat de RVV in de arresten dd.29.06.12 N° 83956 EN dd 06.07.2012 N° .84 293 zich reeds uitgesproken heeft nopens het feit dat artikel 9 ter twee verschillende situaties beoogt en dat de beslissing duidelijk dient uiteen te zetten waarom geen van beide van toepassing is.

Dat dezelfde redenering dient te worden gevolgd bij de beoordeling ten gronde van de aanvraag ;

Artikel 9 ter in zijn jongste hervormde versie vereist derhalve enkel dat de vreemdeling aan een ziekte zou lijden en dat deze ziekte een reeel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reeel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Door te stellen en te verwijzen naar een "een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening, eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 ,mei 2008, Grote Kamer , nr. 26565105, Nv.. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240196, D. v. United Kingdom.) " en hiervan een voorwaarde te maken, stelt de beslissing en de ambtenaar geneesheer een bijkomende eis en/of voorwaarde die niet te lezen staat in artikel 9 ter van de wet van 15.12.80.

Artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 vereist geenszins en beoogt ook niet alleen situaties waarin de aandoening " direct levensbedreigend zou zijn", waarin een "vitaal orgaan" zou moeten aangetast zijn.

*Dit is reeds van de loutere lezing van de tekst af te leiden ,
De beslissing dient derhalve vernietigd te worden;*

Dat verder dient te worden verwezen naar de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34-36), wanneer Artikel 9 ter ingevoerd werd, waarin aangaande het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is: "In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar- geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag.

Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te

gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.

Dat uit de nieuwe versie van artikel 9 ter, INBEGREPEN "3 -4° , zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29.12.2010, en gewijzigd door de wet van 08.01.12 geenszins blijkt dat de ratio legis of filosofie van artikel 9ter gewijzigd zou zijn geweest :

Dat de arts ambtenaar zich tot een algemene beoordeling beperkt, die niet een van medische aard is doch louter juridisch .

Dat de termen van artikel 9 TER echter niet toelaat dat de DVZ tot dit besluit kan en mag komen zonder te hebben nagegaan dat de ziekte ook geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, hetgeen ook inhoudt dat er en onderzoek geleid werd wat betreft de al dan niet mogelijke "adequate" behandeling.

Dat, onverminderd het feit dat de beslissing een bijkomende voorwaarde toevoegt aan artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980, dat de beslissing getroffen werd op basis van onvolledige en foutieve gegevens, dat de beslissing de twee situaties voorzien in artikel 9 ter niet correct onderzoekt, het de Staatssecretaris en de arts ambtenaar behoorde de reden aan te geven waarom de aandoeningen waaraan verzoekende partij lijdt, geen ziekten zouden zijn die in aanmerking dienen worden genomen in het kader van artikel 9 ter van de wet van 15.12.80.

Daar waar de ziekte prima facie, zeer ernstig is :

Dat de RVV zich reeds uitgesproken heeft nopens het nodige onderscheid dat dient te worden gemaakt tussen de vereisten van artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 en de criteria die weerhouden werden door het EHRM met betrekking tot de toepassing van artikel 3 van EVRM/

nr. 93775 van 11 december 2012 in de zaak RvV 100 276 /11

[...]

Dat de RVV eveneens het volgende oordeelde in een gelijksoortig geval :

Arrêt n° 93 419 du 13 décembre 2012 dans l'affaire 107 343 / III

[...]"

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is, nu niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een

ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 26 maart 2013, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekers ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. In dit medisch advies wordt, na analyse van de aangevoerde medische attesten, vastgesteld dat verzoekster een chronische hoofdpijn en depressieve toestand vertoont doch het hier *“eerder banale klachten en symptomen”* betreft en er verder geen verwickelingen, hospitalisaties of acute opstoten waren. Wat het zelfmoordgevaar betreft, stelt het advies dat dit louter speculatief en hypothetisch is en niet wordt gestaafd door het nemen van concrete beveiligingsmaatregelen of omkadering. De ambtenaar-geneesheer stelt dat er geen verder gevaar voor de gezondheid is. Op grond van deze vaststellingen besluit de ambtenaar-geneesheer dat er enerzijds geen graad van ernst blijkt in de zin van artikel 3 van het EVRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte en anderzijds uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Verzoekers stellen dat een loutere verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in verband met artikel 3 van het EVRM niet volstaat om te begrijpen waarom verzoeksters ziekte geen ziekte betreft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers er aldus aan voorbij gaan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies, dat een integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, ter ondersteuning van de conclusie dat geen ziekte voorligt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, uitdrukkelijk heeft verwezen naar de beschikbare medische gegevens op basis waarvan hij vaststelde dat enkel klachten en symptomen blijken die eerder banaal van aard zijn en waarbij het vermelde zelfmoordgevaar louter hypothetisch is en dat geen verder gevaar voor de gezondheid blijkt. Deze motivering dient als afdoende te worden beschouwd in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomende motivering inzake artikel 3 van het EVRM heeft voorzien, doet hieraan geen afbreuk en vermag niet te leiden tot een schending van de formele motiveringsplicht.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2.1. Waar verzoekers betogen dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van foutieve en onvolledige gegevens, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische basis vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.2.2.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2010 een aanvraag indienden om op grond van de medische problemen van verzoekster te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. De gemachtigde van de staatssecretaris verzocht een ambtenaar-geneesheer om een advies met betrekking tot de ingeroepen medische problematiek van verzoekster. De ambtenaar-geneesheer bracht op 26 maart 2013 volgend advies uit met betrekking tot verzoekster:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.10.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 1/10/2009, januari 2010, dr. [K.], huisarts uit Brasschaat, betrokkene heeft hoofdpijn, maagpijn en vertigo (een duizelig gevoel) en zou zich depressief voelen, er zou een tumor zijn van de sinus maxillaris. Dr. [K.] stelt dat hij 20 jaar ervaring heeft met vreemdelingenproblematiek in de vroegere Oostbloklanden, en dus is hij van oordeel dat betrokkene nooit meer zal kunnen terugkeren naar zijn herkomstland.*
- 18/8/2010, Dr [P.], betrokkene heeft hoofdpijn, is angstig, heeft slaapstoornissen en er zou een PTSD zijn, maar er worden geen hospitalisaties vermeld.*
- 24/11/2010, dr. [G.], betrokkene vertoont een PTSD. De betrouwbaarheid van dit attest is verre van zeker aangezien betrokkene geschorst werd door de orde van de geneesheren.*
- 16/3/2011, 9 juni 2011, 22 september 2011, 24 december 2000 11, 29 februari 2012, 22 mei 2012, repetitieve attesten van dr. [R.], huisarts uit Heusden-Zolder, betrokkene is depressief, is slapeloos en heeft last van hoofdpijn en allerhande aanverwante psychosomatische klachten, waarvoor volgens deze dokter psychotherapie zou nodig zijn maar deze is blijkbaar nooit van start gegaan.*
- 27/6/2012, 14/9/2012, dokter van [D.], betrokkene consulteert wegens hoofdpijn. Er zouden sporen zijn van een vroegere fractuur ter hoogte van de neus en mogelijks ook van fractuur van de schedel. Verdere onderzoeken worden aangeraden. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 36-jarige vrouw vertoont een chronische hoofdpijn en depressieve toestand.

Het betreft hier eerder banale klachten en symptomen. Verder waren er geen verdere verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten. Het vermelde zelfmoordgevaar is louter speculatief, hypothetisch en wordt niet gestaafd door het nemen van concrete beveiligingsmaatregelen of omkadering.

Er is geen verder gevaar voor de gezondheid

Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekers overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

3.2.2.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de volgende twee gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoekers betwisten in wezen de motivering in de bestreden beslissing niet dat geen ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van verzoekster. Wel betogen verzoekers dat ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst en dat verweerder bij gebreke van een dergelijk onderzoek niet kon besluiten dat de ziekte van verzoekster geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zij geven aan dat op dit punt niet kon worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

Uit het medische advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze een analyse heeft gemaakt van de voorgelegde medische attesten en op basis hiervan vaststelde dat verzoekster een chronische hoofdpijn en depressieve toestand vertoont, doch dat het hier "*eerder banale klachten en symptomen*" betreft waarbij er verder geen sprake is van verwickelingen, hospitalisaties of acute opstoten. Wat het vermelde zelfmoordgevaar betreft, stelt het advies dat dit louter speculatief en hypothetisch is en niet wordt gestaafd door het nemen van concrete beveiligingsmaatregelen of omkadering. De ambtenaar-geneesheer stelt dat er geen verder gevaar voor de gezondheid is.

De Raad stelt aldus vast dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van zijn analyse zelfs geen ziekte weerhield – er is immers enkel sprake van gezondheidsklachten en - symptomen waarvan wordt gesteld dat deze eerder banaal zijn en geen verder gevaar voor de gezondheid inhouden – en evenmin een noodzakelijke behandeling. Op geen enkele manier betwisten, laat staan weerleggen verzoekers deze analyse door de ambtenaar-geneesheer van de voorgelede medische stukken, bijvoorbeeld aan de hand van andersluidende medische vaststellingen. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze op basis van deze vaststellingen besloot dat er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van

herkomst. Hiertoe kan worden herhaald dat de ambtenaar-geneesheer noch een ziekte noch een noodzakelijke behandeling weerhield op basis van de medische attesten zoals voorgelegd door verzoekers. In deze omstandigheden kan ook niet worden aangenomen dat een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijk van een behandeling in het herkomstland diende te worden doorgevoerd.

In zoverre verzoekers kritiek uiten op de motivering in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarbij deze de “*eerder banale klachten en symptomen*” van verzoekster toetst aan artikel 3 van het EHRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM, merkt de Raad op dat deze verwijzing in het advies niet dienstig is. De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm geldt ten aanzien van de Vreemdelingenwet en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt immers geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). De Raad stelt evenwel vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies eveneens vaststelde dat uit de beschikbare medische gegevens noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst en er aldus geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf. Er werd reeds vastgesteld dat de door de ambtenaar-geneesheer gedane vaststellingen deze motivering kunnen onderbouwen. De ambtenaar-geneesheer kon volstaan met de motivering dat geen ziekte blijkt die onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt en dit onder verwijzing naar de beschikbare medische gegevens en het feit dat er enkel sprake is van eerder banale klachten en symptomen. In zoverre verzoekers aldus kritiek uiten op de motivering in de bestreden beslissing inzake artikel 3 van het EVRM dient te worden aangenomen dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief dat is opgenomen in de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Waar verzoekers verder nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad wordt opgemerkt dat – naast het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben – verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In deze zaken werd – in tegenstelling tot in huidige voorliggende zaak – immers vastgesteld dat geen onderzoek werd gevoerd naar de vraag of er sprake was van een aandoening die een reëel risico inhield voor een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en/of dat niet bleek dat er sprake was van banale aandoeningen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin kan machtsoverschrijding worden vastgesteld.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. Op grond van de uiteenzetting van het middel kan evenmin worden vastgesteld dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden. Het komt bovendien aan verzoekers toe om klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en op welke wijze (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.6. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van verzoekster en dit in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en dat er enkel sprake is van eerder banale symptomen en klachten, dat het zelfmoordgevaar louter speculatief en hypothetisch is en er geen verder gevaar voor de gezondheid is. Verzoekers blijven in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS